

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/160/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315215245
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1315215245.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore navrhovateľky: W. Š., D. X, X., zastúpenej Kanisová & Kanis Advokátska kancelária s.r.o., IČO: 36 836 460, Ďumbierska 3F, Bratislava, proti povinnému z vyživovacej povinnosti: N. J. Š., D. X, X., zastúpeného advokátkou Mgr. Luciou Bohovovou, Dobrovičova 16, Bratislava, o výživné pre manželku, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 04.04.2018, č.k. 7C/468/2015-264, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a **vec v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 04.04.2018, č.k. 7C/468/2015-264, uložil povinnému z vyživovacej povinnosti (ďalej len „povinný“) prispieť na výživu navrhovateľky sumou 150 eur mesačne počnúc dňom 15.07.2015 do 25.04.2017 (výrok I.), konštatoval, že zaostalé výživné za obdobie od 15.07.2015 do 25.04.2017 v sume 3.000 eur sa povinnému započítava ako uhradené (výrok II.), vo zvyšku návrh zamietol (výrok III.) a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok IV.).

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že navrhovateľka návrhom zo dňa 15.07.2015 žiadala zaviazať povinného prispievať na jej výživu sumou 350 eur mesačne, vždy do 15-teho dňa v mesiaci, vopred k jej rukám počnúc od podania návrhu do zániku vyživovacej povinnosti medzi manželmi. Dôvodila, že sa s povinným zoznámila dňa 18.11.2012 v Tokiu, v Japonsku, kde pôsobil ako veľvyslanec Slovenskej republiky od roku 2009 do roku 2013, pričom manželstvo uzatvorili dňa 08.08.2013. Keďže povinný sa musel kvôli pracovným povinnostiam a ukončeniu vyslania v Japonsku vrátiť späť na Slovensko, dohodli sa, že spolu s navrhovateľkinou dcérou z predchádzajúceho vzťahu I. ho budú nasledovať a vytvoria spoločnú domácnosť na Slovensku, v byte, ktorý patril povinnému. Povinný však krátko po uzavretí manželstva a presťahovaní sa rodiny na Slovensko zmenil svoje správanie a bol voči navrhovateľke nevrlý, a najmä v oblasti hospodárenia sa začal správať nevypočítateľne a navrhovateľke určoval presný rozpočet, ktorý mohla minúť na svoje potreby a zabezpečenie chodu domácnosti, čo predstavovalo sumu 50 eur na týždeň. Povinný zároveň zakázal navrhovateľke vybalíť z krabíc jej osobné veci a nábytok, ktorý priniesli zo zahraničia, a preto žili v spoločnej domácnosti obklopení hromadou nevybalených krabíc a nahromadeného nábytku. Povinný začiatkom roka 2014 našiel byt zodpovedajúci jeho predstavám na adrese D. X, X. - B. T., do ktorého sa v septembri 2014 presťahovali; naďalej však žili obklopení nevybalenými krabicami, čo spolu s finančným obmedzovaním navrhovateľky spôsobovalo konflikty a napäté prostredie, nevhodné na výchovu maloletých detí. V mesiaci október 2014 navrhovateľka zistila, že je s povinným tehotná, preto sa snažila veci urovnať a dohodnúť sa i na príspevku do domácnosti vo vyššej sume, a to 530 eur mesačne, ktorý jej povinný poskytol v mesiaci január 2015. Povinný bol zamestnaný ako riaditeľ odboru na Ministerstve zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky a jeho príjem dosahoval približne 1.600 eur mesačne. Povinný však v ďalšom

mesiaci navrhovateľke dobrovoľne neprispel podľa dohody, ich problémy sa stupňovali a vyúsťovali do hádok a okrem verbálnych atakov došlo i k fyzickým útokom. Dňa 07.04.2015 povinný pri hádke navrhovateľku hodil na podlahu a správal sa k nej hrubo, a to aj napriek tomu, že bola vo vysokom štádiu tehotenstva, pričom uvedené sa zopakovalo dňa 23.05.2015. Navrhovateľka preto dňa 28.05.2015 opustila spolu so svojou dcérou spoločnú domácnosť; dňa 27.06.2015 porodila spoločného syna T. G. Š.. Podľa vedomosti navrhovateľky od jej odchodu zo spoločnej domácnosti povinný žije na vysokej ekonomickej úrovni, pričom jej životná úroveň sa výrazne zhoršila a musí riešiť finančné a s tým spojené existenčné problémy. Táto zmena životnej úrovne sa dotkla taktiež navrhovateľkinej dcéry a spoločného dieťaťa účastníkov.

3. Konajúci súd uznesením zo dňa 28.07.2015, č.k. 7C 468/2015-29, nariadil vo veci neodkladné opatrenie, ktorým povinnému uložil prispievať na výživu navrhovateľky sumou 150 eur od 15.07.2015 vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám navrhovateľky až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.08.2015 a vykonateľnosť dňa 05.08.2015.

4. Vzhľadom na to, že v priebehu konania Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo dňa 23.03.2017, č.k. 51P/266/2015-269, rozviedol manželstvo účastníkov konania, konajúci súd na návrh právnej zástupkyne navrhovateľky uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 04.04.2018 pripustil zmenu návrhu podľa § 142 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), ktorým navrhovateľka žiadala zaviazat' povinného zaplatiť jej titulom výživného na manželku sumu 4.141,66 eura za obdobie od 15.07.2015 do 25.04.2017.

5. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že navrhovateľka, ktorá bola na rodičovskej dovolenke a osobne sa starala o spoločné dieťa účastníkov, syna T. G. Š., narodeného 27.06.2015, ako aj o dcéru I.G., sa po odsťahovaní zo spoločnej domácnosti presťahovala do krízového centra X. J. Ž. a následne do podnájmu v 2-izbovom byte na T. X P. X., kde platí nájomné 530 eur mesačne. Jej príjem predstavoval rodičovský príspevok v sume 203,20 eura, prídavky na dve maloleté deti celkovo 47,04 eura (2 x 23,52 eura), pričom navrhovateľka poberala i výživné v sume 150 eur, ktoré jej povinný platil na základe nariadeného neodkladného opatrenia a prispieval i na výživu maloletého T. G. Š., sumou 250 eur mesačne podľa právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 23.03.2017, č.k. 51P/266/2015-269. Celkové finančné príjmy navrhovateľky tak predstavovali čiastku 650,24 eura, kým jej mesačné výdavky na spoločnú domácnosť s dvoma maloletými deťmi sumu 1.487,41 eura, z toho mesačné výdavky samotnej navrhovateľky predstavovali sumu 546,60 eura (na ubytovanie 176,60 eura, stravu 150 eur, lieky a zdravotnú starostlivosť 35 eur, hygienické potreby 40 eur, oblečenie a obuv 30 eur, dopravu 30 eur, mobilný telefón 35 eur, voľnočasové aktivity 20 eur a na mimoriadne výdavky 30 eur), mesačné výdavky maloletého T. G. Š. predstavovali sumu 386,60 eura (ubytovanie 176,60 eura, strava 70 eur, hygiena 65 eur, oblečenie a obuv 20 eur, lieky a zdravotná starostlivosť 20 eur, hračky 5 eur a mimoriadne výdavky 30 eur) a mesačné výdavky na maloletú I. sumu 554,21 eura. Pokiaľ išlo o povinného, jeho čistý priemerný mesačný príjem zo závislej činnosti za obdobie február 2016 až január 2017 bol v sume 1.846,86 eura, poberal rodičovský príspevok na syna J. Š. v sume 23 eur mesačne, pričom jeho celkové mesačné výdavky na spoločnú domácnosť so synom J. predstavovali sumu 1.747 eura (syn J. strava v škole v sume 35 eur, ostatná strava 150 eur, syn J. oblečenie 50 eur, jeho krúžky a voľný čas 150 eur, električka 12 eur, strava povinný 150 eur, reprezentácia v súvislosti s pracovnou pozíciou 120 eur, hygienické potreby, lieky, čistiace prostriedky 30 eur, elektrina 35 eur, SIPO 5 eur, správa bytu a garáže 182 eur, úver na zariadenie bytu 133 eur a na byt samotný 178 eur, poisťka byt 25 eur, daň byt 25 eur, bankové poplatky 10 eur, káblová TV a internet 37 eur, náklady spojené s autom 150 eur a poisťka na auto 20 eur, výživné na syna T. G. Š. 150 eur (správne má byť 250 eur) a na manželku v sume 150 eur). Povinný spolu so synom J. Š. pritom býval v 3- izbovom byte na D.Q. X P. X., ktorý je v bezpodielovom spoluvlastníctve s navrhovateľkou.

6. Zohľadniac finančné príjmy navrhovateľky, ktorá sa z dôvodu čerpania rodičovskej dovolenky nemala možnosť zamestnať, finančné príjmy povinného, ktorý sa stará o svojho maloletého syna J. z predchádzajúceho manželstva, pričom má i vyživovaciu povinnosť voči spoločnému synovi účastníkov T. G. Š., prihliadajúc i na aktuálne výdavky a celkové sociálne pomery oboch účastníkov, považoval súd prvej inštancie za primerané a súladné s dobrými mravmi výživné pre navrhovateľku v sume 150 eur mesačne; túto sumu mal podľa mienky konajúceho súdu povinný dodatočne uhradiť navrhovateľke za obdobie odo dňa 15.07.2015 do 25.04.2017, ako dňa právoplatnosti výroku rozsudku o rozvode

manželstva. So zreteľom na tieto skutočnosti súd prvej inštancie za aplikácie ustanovenia § 71 ods. 1 veta prvá, ods. 2, § 75 ods. 1 a § 77 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine (ďalej len „zákon o rodine“) zaviazal povinného prispieť na výživu navrhovateľky sumou 150 eur mesačne počnúc dňom 15.07.2015, t.j. dňom podania návrhu na určenie výživného na manželku až do 25.04.2017, a vo zvyšku návrh ako nedôvodný zamietol.

7. Konajúci súd zároveň rozhodol, že zaostalé výživné za obdobie od 15.07.2015 do 25.04.2017 v celkovej sume 3.000 eur (konkrétne za obdobie január až apríl 2017, t.j. 4 x 150 eur, za rok 2012, t.j. 12 x 150 eur a za september až december 2015, t.j. 4 x 150 eur) sa povinnému započítava ako uhradené.

8. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 52, § 55, § 57 a § 58 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „C.m.p.“) tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania, keď zohľadniac okolnosti prípadu a sociálne pomery oboch účastníkov nevzhliadol dôvod, pre ktorý by bolo spravodlivé náhradu trov konania priznať.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľka z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p. a § 62 ods. 1 C.m.p. Vychádzajúc z nesprávnych skutkových zistení, v rámci ktorých konajúci súd nezohľadnil majetkové pomery povinného, jeho možnosti a schopnosti a napokon ani jej životnú situáciu, posúdil následne vec i právne nesprávne. Napadnutý rozsudok považovala za vnútorne rozporný, arbitrárny a nepreskúmateľný, keďže v ňom absentovalo akékoľvek zdôvodnenie úvah, ktoré viedli konajúci súd k prijatým záverom o adekvátnosti výživného v sume 150 eur mesačne. V tejto súvislosti navrhovateľka vytkla, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, na základe akých skutočností konajúci súd ustálil pomery účastníkov, najmä mesačné výdavky povinného v sume 1.747 eur, keďže povinný tieto vyčíslil najskôr v sume 1.647 eur a následne v sume 1.995 eur. Zároveň neuviedol ako posúdil výdavky povinného, t.j. ktoré z nich vyhodnotil za preukázané a na ktoré z nich neprihliadal. V tomto smere zdôraznila, že v priebehu konania rozporovala viaceré položky z výdavkov deklarovaných povinným, konkrétne išlo o náklady na reprezentáciu, na úver na zariadenie bytu, na domácnosť, výdavky na TV a internet, resp. na motorové vozidlo, považujúc tieto za nadhodnotené a nepreukázané. Súd prvej inštancie sa s jej námietkami vôbec nevyssporiadal, keď do odôvodnenia meritórneho rozhodnutia prevzal len argumentáciu účastníkov konania a túto doplnil o zákonné ustanovenia. Konajúcim súdom určené výživné nepovažovala za primerané a súladné s dobrými mravmi, keďže len jej výdavky zodpovedali sume 546,60 eura, čo je približne o 100 eur menej ako je výška jej celkových príjmov (650,24 eura). Takto konajúcim súdom určené výživné nemožno vyhodnotiť za primerané preukázaným výdavkom a ostatným príjmom navrhovateľky, nakoľko nepokryje ani nájomné na byt v sume 530 eur mesačne, pričom na ostatné výdavky navrhovateľke nezostanú žiadne finančné prostriedky. Povinný pritom na pojednávaní súdu prvej inštancie pri deklarovaných výdavkoch konštatoval aj tvorbu úspor. Navrhovateľka zdôraznila, že povinný v období rokov 2009 až 2013 zastupoval Slovenskú republiku ako veľvyslanec v Japonsku, s mesačným príjmom v sume 5.833 eur, vo vzťahu ku ktorému majetku konajúci súd nezisťoval ako s ním povinný hospodáril, či sa ho na úkor navrhovateľky nezbavil, neprijímal neprimerané majetkové riziká, resp. či s uvedenými finančnými prostriedkami povinný stále disponuje a bolo by ich možné zohľadniť i pri rozhodovaní o výživnom pre navrhovateľku.

10. Navrhovateľka poukázala na to, že podľa zákona o rodine majú obaja manželia právo zdieľať rovnakú životnú úroveň; táto je podľa nej medzi účastníkmi konania diametrálne odlišná a jej rozdielnosť neodstraňuje ani konajúcim súdom určené výživné. Zdôraznila, že ona sama je na rodičovskej dovolenke, osobne a celodenne sa stará o spoločného maloletého syna, o ktorého povinný neprejavuje žiaden záujem, a preto je jej príjem minimálny; zároveň má v súvislosti s odchodom zo spoločnej domácnosti zvýšené výdavky najmä na bývanie. Vzhľadom na to, že súdom priznané výživné podľa uznesenia zo dňa 28.07.2015, č.k. 7C/468/2015-29, v sume 150 eur mesačne malo slúžiť len na uspokojovanie jej základných, a teda nie všetkých odôvodnených potrieb, navrhovateľka namietala, že konajúci súd nevysvetlil, na základe čoho ustálil, že výživné len v miere nevyhnutnej zodpovedá svojim rozsahom sume určeného (konečného) výživného. Navrhovateľka preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a uložil povinnému prispievať na jej výživu sumou 350 eur od 15.07.2015 do 25.04.2017, pričom s ohľadom na celkovo zaplatené výživné v sume 3.600 eur, aby ho zaviazal k povinnosti uhradiť jej zaostalé výživné v sume 3.872,30 eura.

11. Povinný sa vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky stotožnil s napadnutým rozsudkom, ktorý považoval za vecne správny, vychádzajúci zo správneho zistenia skutkového stavu. Mal za to, že navrhovateľka bezdôvodne opustila spoločnú domácnosť, nakoľko jej tvrdenie o fyzických útokoch sa ukázali ako nepravdivé a až do 01.06.2016 žila bezplatne v krízovom centre X. J. Ž.; on sám jej pritom opakovane ponúkal ubytovanie v spoločnom byte, v samostatnej izbe, čo odmietla. Pokiaľ išlo o tvrdené úspory, ktoré mal nadobudnúť ešte z čias, keď bol veľvyslancom v Japonsku, tieto použil na kúpu 3-izbového bytu na D. D. P. X., na ktorého kúpe sa navrhovateľka podieľala len úhradou poplatku pre realitnú kanceláriu, ako i na svadbu a zakúpenie drahých technických zariadení pre navrhovateľku; žiadnymi úsporami preto nedisponuje. Zároveň nesúhlasil s tvrdeniami o diametrálne odlišnej životnej úrovni, ktoré neboli podľa neho v konaní preukázané. Povinný zdôraznil, že pravidelne a dobrovoľne plnil svoju vyživovaciu povinnosť nielen k navrhovateľke, ale aj k ich spoločnému synovi v sume 250 eur mesačne, a preto súdom prvej inštancie určené výživné v sume 150 eur mesačne považoval za primerané. Navrhovateľkou požadované výživné podľa neho nemožno priznať, nakoľko je v rozpore s dobrými mravmi.

12. Odvolací súd viazaný rozsahom odvolania (§ 379 C.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, bez viazanosti odvolacími dôvodmi (§ 66 C.m.p.), prejednal odvolanie navrhovateľky bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky je dôvodné.

13. V prvom rade odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí označil bývalého manžela navrhovateľky N. J. Š. ako „odporca“, s označením ktorým, za účinnosti Civilného mimosporového poriadku, nie je možné bezvýhradne súhlasiť. V zmysle § 156 v spojení s § 395 C.m.p. sú totiž účastníkmi konania vo veciach výživného plnoletých osôb, t.j. i vo veciach výživného na manželku, navrhovateľ a osoba, ktorá je podľa návrhu povinná plniť, t.j. povinný. Odvolací súd preto vo svojom uznesení označuje v súčasnosti už bývalého manžela navrhovateľky, proti ktorému návrh na určenie výživného smeruje, ako „povinného“, pričom tento subjekt je totožný s tým, ktorý súd prvej inštancie označil za odporcu.

14. Podľa § 71 ods. 1 a 2 zákona o rodine manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť. Vyživovacia povinnosť medzi manželmi predchádza vyživovaciu povinnosť detí voči rodičom.

15. Podľa § 75 ods. 1 zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

16. Podľa § 75 ods. 2 zákona o rodine výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

17. V skúmanej veci je predmetom konania určenie výživného na manželku.

18. Vyživovacia povinnosť medzi manželmi vzniká uzavretím manželstva a trvá do jeho zániku. Manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť bez ohľadu na to, či spolu žijú alebo nežijú a ich hmotná a kultúrna úroveň by mala byť v zásade rovnaká. Táto skutočnosť je odôvodnená ich rovnakým postavením v rodine a vyplýva z ich rovnakých práv a povinností v manželstve. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Návrh na určenie vyživovacej povinnosti voči manželovi však možno podať nielen vtedy, ak na strane jedného z manželov existuje sociálna odkázanosť, ale aj vtedy, ak je spravodlivé dorovnať ich rozdielnu životnú úroveň. Je tomu tak z dôvodu aplikácie zásady solidarity, ktorá nepripúšťa, aby sa niektorý z manželov dostal do nevýhodnejšieho postavenia, napríklad v dôsledku starostlivosti o domácnosť alebo o deti. Je povinnosťou súdu zisťovať dôvody neplnenia vyživovacej povinnosti medzi

manželmi, pretože práve na tomto základe bude možno posúdiť, či sú splnené všetky podmienky pre jej určenie.

19. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o dôvodnosti návrhu navrhovateľky - v čase podania návrhu manželky povinného, dospel k záveru, že primerané a súladné s dobrými mravmi je výživné v sume 150 eur mesačne, ktoré by mal povinný dodatočne uhradiť navrhovateľke za obdobie odo dňa 15.07.2015 do 25.04.2017. Zároveň konštatoval, že zaostalé, t.j. zročné výživné za označené obdobie v sume celkom 3.000 eur mu započítava ako uhradené. Svoje závery konajúci súd pritom založil na porovnaní navrhovateľkiných príjmov (650,24 eura) a výdavkov (1.487,41 eura) s finančnými príjmami (v sume 1.846,86 eura) a aktuálnymi výdavkami povinného (1.747 eur), zohľadniac pritom, že navrhovateľka býva v prenajatom byte a stará sa osobne o dve maloleté deti, kým povinný zabezpečuje vyživovaciu povinnosť voči synovi J. Š. a spoločnému synovi T. G. Š. prispieva sumou 250 eur mesačne. Vzhľadom na to, že konajúci súd rozhodol o vyživovacej povinnosti povinného voči navrhovateľke, možno len dovodiť, že zrejme vzhliadol ich odlišnú životnú úroveň, ktorú mienil dorovnať práve priznaním výživného v stanovenej sume. Z ním koncipovaného odôvodnenia napadnutého rozsudku však nemožno zistiť, akými úvahami bol vedený pri ustálení výšky výživného, čo považoval za odôvodnené potreby navrhovateľky a ako vyhodnotil schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na riadne zistenie skutkového stavu pritom nestačí zistiť len výšku príjmov oprávneného a povinného, ale je nevyhnutné vychádzať i z konkrétnej miery ich potrieb danej povahou práce, spôsobom života a zdravotným stavom oboch účastníkov; zároveň je potrebné zaoberať sa i otázkou starostlivosti bývalých manželov o domácnosť, ktorá nemusí byť bezvýhradne spoločná, ako i osobnej starostlivosti o deti. V tomto smere možno konštatovať, že súd prvej inštancie sa vyššie uvedenými kritériami pri posudzovaní oprávnenosti nároku navrhovateľky dôsledne neriadil, tieto nezohľadnil a následne ani nevyhodnotil. Zároveň sa nezaoberal námietkami navrhovateľky, ktorými spochybňovala niektoré výdavky deklarované povinným ako neodôvodnené a nepreukázané, a teda žiadala, aby na tieto súd prvej inštancie neprihliadal. Išlo pritom o výdavky na úver na zariadenie bytu, na reprezentáciu, náklady spojené s motorovým vozidlom, ako aj poplatky za internet a káblovú televíziu, a napokon i bankové poplatky (viď vyjadrenie navrhovateľky zo dňa 27.06.2016 na č.l. 108-112).

20. Okrem vyššie vytknutých nedostatkov neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že hoci súd prvej inštancie podľa výrokovvej časti rozsudku zaviazal povinného k plateniu výživného v sume 150 eur mesačne za obdobie od 15.07.2015 do 25.04.2017 (výrok I.), ktoré výživné v celkovej sume 3.000 eur považoval za uhradené (výrok II.), v odôvodnení rozsudku konštatoval, že povinný by mal navrhovateľke za uvedené obdobie ním určené výživné dodatočne uhradiť, čo evokuje, že súdom prvej inštancie priznané výživné povinný doposiaľ navrhovateľke neposkytol. Medzi účastníkmi konania pritom nebolo sporné, že povinný si riadne plnil povinnosť uloženú mu uznesením konajúceho súdu zo dňa 28.07.2015, č.k. 7C/468/2015-29, a platil navrhovateľke výživné určené v nevyhnutnej miere sumou 150 eur mesačne. Porovnaním výrokovvej časti napadnutého rozsudku s jeho odôvodnením je teda zrejmé, že takto koncipované rozhodnutie nespĺňa požiadavku vnútorne nerozporného súdneho rozhodnutia; práve naopak, je zmätočné, nakoľko odôvodnenie rozsudku je v rozpore s jeho výrokovou časťou.

21. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej konštantnej judikatúre (nález zo dňa 19.06.2008, sp. zn. I. ÚS 243/2007, zo dňa 01.04.2009, sp. zn. I. ÚS 402/2008) uvádza, že všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia nekoherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne súd musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne a v neposlednom rade spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, či článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Rovnako, považuje Ústavný súd Slovenskej republiky za nevyhnutné, aby sa všeobecný súd v odôvodnení rozhodnutia v potrebnom rozsahu zaoberal a vysporiadal s myšlienkovými konštrukciami, na ktorých je založená argumentácia strany sporu a nadväzne na to sa s nimi buď stotožnil, alebo ich vyvrátil, resp. spochybnil. Iba takýto prístup môže zodpovedať kritériám riadneho odôvodnenia rozhodnutia ako jedného zo základných atribútov spravodlivého procesu (nález zo dňa 10.12.2009, sp. zn. IV. ÚS 296/09).

22. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedá požiadavkám kladeným na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré by nebolo zmätočné, ale bolo vnútorne konzistentné a zároveň dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na relevantné právne a skutkovo súvisiace otázky vo vzťahu k navrhovateľkou uplatnenému nároku na výživné pre manželku. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia zároveň neuviedol konkrétne myšlienkové úvahy a postupy, na základe ktorých dospel k ustáleniu výživného práve v sume 150 eur mesačne, nezdôvodnil, ktoré potreby navrhovateľky považoval za odôvodnené, príp. či niektoré z nich vyhodnotil i za neodôvodnené, pričom v miere potrebnej nevyhodnotil ani schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného, zohľadniac pritom námietky navrhovateľky spochybňujúce oprávnenosť deklarovaných výdavkov povinného. Súd prvej inštancie uvedeným postupom znemožnil navrhovateľke (resp. účastníkom konania), aby uskutočňovala jej (im) patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nakoľko uvedené nedostatky nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ňom bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný. Vec opätovne prejedná, na základe vykonaných dôkazov ustáli skutkový stav potrebný pre svoje rozhodnutie a po opätovnom rozhodnutí veci svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 C.s.p. Súd prvej inštancie skutkové a právne závery odôvodní zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom tak, aby bolo v plnej miere naplnené právo účastníkov na spravodlivé súdne konanie.

23. Pre účely ďalšieho postupu vo veci odvolací súd udáva, že úlohou súdu prvej inštancie bude posúdiť oprávnenosť nároku navrhovateľky, čo predpokladá posúdiť životnú úroveň oboch účastníkov konania, ktorú navrhovateľka hodnotila ako diametrálne odlišnú. Z tohto pohľadu bude preto rozhodujúce zistenie aká je úroveň bývania, zabezpečovania a uspokojovania základných životných (výživa, ošatenie, zdravotný stav), ako aj ostatných potrieb (kultúra, voľný čas, dovolenky a pod.) účastníkov konania, so zreteľom na ich možnosti a schopnosti, vrátane schopnosti zabezpečenia finančných príjmov. Z doposiaľ vykonaného dokazovania vyplynulo, že navrhovateľka opustila spoločnú domácnosť, keď svoj odchod odôvodnila predchádzajúcim fyzickým útokom povinného; skutočnosť, že navrhovateľka ukončila spolužitie v spoločnej domácnosti s povinným, vyhľadala pomoc krízového centra X. J. Ž. a po narodení syna T. G. Š. a uplynutí dohodnutej doby, užíva spolu s maloletou dcérou I. a maloletým synom prenajatý 2-izbový byt, nemožno považovať za rozporné s dobrými mravmi, a tým za dôvod pre nepriznanie výživného, tak ako namietal povinný. Z vykonaného dokazovania je ďalej nepochybné, že navrhovateľka v rozhodnom čase nepracovala, keďže sa starala o maloletého syna a z tohto titulu poberala rodičovský príspevok (v sume 203,20 eura). Ten spolu s prídavkami na deti (v sume 47,04 eura mesačne), výživným na maloletého syna T. G. Š. (v sume 250 eur mesačne) a výživným podľa nariadeného neodkladného opatrenia (v sume 150 eur mesačne), súd prvej inštancie považoval za jej čistý príjem. Odvolací súd však zdôrazňuje, že prídavok na dieťa je štátnou sociálnou dávkou, ktorou štát prispieva na výchovu a výživu dieťaťa, čiastočne aj na úhradu jeho školských potrieb, a spolu s výživným na dieťa (v danom prípade na maloletého T. G. Š.) má slúžiť výlučne na zabezpečenie jeho potrieb; uvedené položky preto nemožno zaradiť medzi príjem navrhovateľky. Za ten by bolo možné označiť rodičovský príspevok, i keď tento nemá charakter príjmu zo závislej činnosti, aký dosahuje povinný. Pokiaľ ide o výdavky navrhovateľky, rozhodujúce v skúmanej veci sú tie, vzťahujúce sa k jej osobe, pričom v tomto smere treba ako oprávnené zohľadniť i tie, vynakladané na starostlivosť o maloleté deti, avšak len v rozsahu, v akom nie sú pokryté ich výživným, prípadne prídavkami na deti. Pokiaľ ide o povinného, ten okrem rozpisu príjmov zo závislej činnosti, predložil i rozpis jeho mesačných výdavkov, ktorého niektoré položky navrhovateľka namietala ako neodôvodnené a nepreukázané. Vzhľadom na túto skutočnosť bude potrebné, aby sa súd prvej inštancie pri posudzovaní oprávnenosti nároku navrhovateľky zaoberal dôvodnosťou namietaných výdavkov povinného a následne tieto buď zohľadnil alebo na ne neprihliadal.

24. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci rozhodne i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).